

Jeg synes også, det er lidt vigtigt, at vi benytter de lejligheder, vi har, til at få sagt og få illustreret – hvad jeg jo altså også er blevet citeret for at have sagt for 5 år siden – at det gælder den størst mulige, men også forsvarlige åbenhed.

Og det er altså vigtigt, at vi siger det, og at vi gør det, om jeg så må sige, at vi efterlever det. Det er jo sådan set det vigtigste ved det. Og dér vil jeg da godt tillade mig at sige, at nogle af de screenings, som vi har fået beskrevet, og som jeg i øvrigt også selv har haft lejlighed til at se i det amerikanske system, godt kan få det til at løbe lidt koldt ned ad ryggen på mig, for efterhånden var der jo ikke meget tilbage på papiret, vel? Så det skal håndteres meget varsomt.

Men jeg synes ikke, der er grund til at tage afstand fra, at vi, om jeg så må sige, breder os en anelse ud i hele åbenhedsspørgsmålet ved en lejlighed som den her.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Da Det Radikale Venstres nye kulturpolitiske ordfører, hr. Henrik Svane, ikke kan være til stede, har jeg lovet at sige følgende:

Statens offentlige arkiver er i dag på omkring 1.000 hyldekilometer. I 1992 vedtog Folketinget, at tilgængelighedsfristen skulle ned fra 50 til 30 år. Med andre ord skulle offentligheden have bedre adgang til de offentlige arkiver. Med det her lovforslag revideres loven fra 1992, og der ændres på en række punkter.

For det første bliver der nu gjort op med enten-eller-adgangen. Det vil sige, at det bliver muligt at få udleveret enkelt dokumenter. Dette princip har man allerede i en del andre lande, f.eks. USA, og jeg synes, at noget af det mest positive ved det her lovforslag er, at der altså bliver mulighed for at få adgang til et arkiv, også selv om der skulle ligge nogle dokumenter i arkivet, som offentligheden ikke umiddelbart bør have adgang til.

For det andet begynder uret for tilgængelighed allerede at tikke fra den dag, det enkelte papir er forfattet, og ikke som i dag fra den dag, papiret lægges i arkivenheden.

Endelig skal de, der søger om arkivadgang, inden for en nærmere fastsat frist have besked om, hvorvidt man kan få adgang eller ej.

Tilgængelighedsfristen er fortsat på 30 år, men den er vi i Det Radikale Venstre meget opsat på at Tilgængelighedsudvalget ser nærmere efter i sømmene. Vi mener nemlig i åbenhedens navn, at tilgængelighedsfristen skal ned

så hurtigt som muligt, og den skal ned til 25 år. Og det skal ikke være nogen hemmelighed, at vores udgangspunkt i de forhandlinger, vi nu har været igennem, var, at tilgængelighedsfristen skulle være 25 år. Vi er så blevet belært i mellemtiden og har også fået forståelse for, at det altså ikke umiddelbart kan lade sig gøre.

Med hensyn til arkiver er den store balancegang åbenhed over for beskyttelseshensyn. I dette tilfælde mener vi, at der bør være basis for, at man uden at sætte beskyttelseshensynet over styr kan slække yderligere på tilgængelighedsfristen. Loven skal revideres i folketingsåret 2001-02, og da skal tilgængelighedsfristen så vurderes på ny.

Til sidst vil jeg lige kommentere, at jeg med glæde har noteret mig, at ministeren er opmærksom på den efterslæbssituation, arkiverne befinder sig i, og at der også vil blive afsat ekstra ressourcer til at afhjælpe situationen.

Alt i alt er det med glæde, at vi i Det Radikale Venstre nu får mulighed for at støtte lovforslaget og dermed en revision af arkivloven.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu skal jeg i respekt for fru Margrete Aukens bemærkninger huske at få både fornavne og mellemnavne med. Her er jo tale om et mellemnavn.

Fru Elsebeth Gerner Nielsen har jo klart meldt ud, at hun ønsker en tilgængelighedsfrist på 25 år, men hun har så fået at vide, at det ikke umiddelbart kan lade sig gøre. Jeg spurgte hr. Qvist Jørgensen, hvorfor det ikke kunne lade sig gøre, og om det var på grund af Udenrigsministeriet. I pressen har det været fremme, at fru Elsebeth Gerner Nielsen har sagt, at det ikke ville være uden betydning i den konkrete sag om dansk atompolitik, om de 5 års ekstra arkivadgang kom ind i billedet. Det kunne jo f.eks. indbefatte undersøgelser omkring det amerikanske hangarskib, der besøgte København i 1971. Det kunne jo tænkes, at Forsvarsministeriet er modstander af at få det undersøgt. Det kunne man jo godt forestille sig.

Men kunne vi få løftet sløret for, hvad det er, der har gjort, at man fra Det Radikale Venstres side i denne omgang har fraveget kravet om 25-års-fristen?